

“Bu, yönetici sınıfımızın normal olarak karar verdiği şeydir”: Aaron Bushnell’i Anmak

25 Şubat 2024’te, 25 yaşındaki ABD Hava Kuvvetleri askeri **Aaron Bushnell**, Washington D.C.’deki İsrail Büyükelçiliği’nin kapılarına sakin bir şekilde yürüdü. Üniforması üzerindeyken, canlı yayına yumuşak bir sesle konuştu:

“Amerika Birleşik Devletleri Hava Kuvvetleri’nin aktif görevdeki bir üyesiyim ve artık soykırıma suç ortağı olmayacağım. Aşırı bir protesto eylemi gerçekleştirmek üzereyim, ancak Filistin’de insanların kolonizatörlerinin elinde yaşadığına kıyasla bu hiç aşırı değil. Bu, yönetici sınıfımızın normal olarak karar verdiği şeydir.”

Kısa bir süre sonra kendini ateşe verdi. Alevler onu sararken defalarca haykırdı: “*Filistin’e Özgürlük!*”

Aaron Bushnell birkaç saat sonra öldü. Bedeni yok oldu, ancak sözleri vicdan, suç ortaklığı ve ahlaki sessizliğin bedeli üzerine küresel bir konuşmayı ateşledi.

Vicdan Şehidi

Aaron Bushnell’i şehit olarak adlandırmak, onun artık inkâr edemeyeceği bir gerçek için öldüğünü kabul etmektir. Eylemi umutsuzluktan değil, inançtan doğdu — etrafında gördüğü ahlaki ikiyüzlülük içinde yaşamayı radikal bir şekilde reddetmek.

Bushnell, gücün makinesini anlıyordu. Basit bir asker olarak, itaat ve bürokrasinin uzak savaşları nasıl ayakta tuttuğunu, sivillerin acısının nasıl istatistiklere indirgendiğini ve sistemlerin “ulusal güvenlik” ile “yan hasar” gibi ifadelerle zulmü nasıl temizlediğini görmüştü.

Ancak isyanı yalnızca kamusal değildi; aynı zamanda yürek parçalayıcı derecede kişisel. Ölmeden önce **tüm birikimini Filistin Çocuk Yardım Fonu’na bağışladı**, savaşın genç kurbanlarına tıbbi bakım ve yardım sağlayan bir kuruluş. **Sevdiği kedisinin bakımını bir komşuya emanet etti**, son protestosunda bile her kararını merhametin yönlendirmesini sağladı.

Bu tür jestler, protestosunun hayatı reddetmek değil, onu savunmak olduğunu ortaya koyar.

Ölümünden önceki günlerde internette şunları paylaştı:

“Çoğumuz kendimize sormayı severiz: ‘Kölelik döneminde yaşasaydım ne yapardım? Ya da Jim Crow Güneyi’nde? Ya da apartheid altında? Ülkem soykırım yapıyor olsaydı ne yapardım?’ Cevap şu: yapıyorsunuz. Şu anda.”

Bu ifade hem itiraf hem de meydan okumaydı — ahlaki geriye dönük bakışla övünen, ancak güncel vahşeti tolere eden bir topluma tutulan ayna.

Düşünülemezın Normalleştirilmesi

Bushnell’in buz gibi uyarısı — *“Bu, yönetici sınıfımızın normal olarak karar verdiği şeydir”* — abartı değildi. Teşhisdi. Gazze’de tüm mahallelerin yıkımının, sivillerin aç bırakılmasının ve çocukların öldürülmesinin politika ve savunma diliyle haklı gösterilebildiği bir dünya gördü.

Ona göre korku yalnızca şiddetin kendisinde değil, **şiddetin ne kadar kolay açığlanması**nda yatıyordu. Hükümetler insan haklarını cezasız ihlal ettiğinde ve kamu bunu jeopolitiğin arka plan gürültüsü olarak kabul ettiğinde, vahşet gerçekten sıradanlaşmıştır.

Bushnell’in eylemi, bu yeni normali kabul etmeyi reddetmekti. Ateşi ilan etti: *“Hayır, bu normal olamaz.”*

Uluslararası Hukukun Parçalanmış Otoritesi

Bushnell’in protestosunun özünde yalnızca Gazze’ye empati değil, insanlığın geleceğine dair korku vardı. **Uluslararası hukukun normları** — toplu cezalandırma, sivillere hedef alma veya açlık savaş silahı olarak kullanma karşıtı — sonuçsuz kırıldığında, emsal küresel çöküşe davetiye çıkarır.

Bir çatışmadaki hesap verebilirliğin aşınmasının sonraki her ulusu tehdit ettiğini anlamış gibiydi. Hukuk seçici olduğunda, adalet koşullu olduğunda, ahlakın kendisi pazarlık konusu olur. Ölümü bu nedenle **ahlaki bir çılgılık ve kehanetvari bir uyarıydı**: güç utanç duymadan öldürebiliyorsa dünya dayanamaz.

Vicdanın Yankısı: Ahlaki Uyarı Soyu

Bushnell’in sözleri, **kötülüğün nefret değil, kayıtsızlık üzerinde geliştiğini** savunan kalıcı bir düşünür geleneğine aittir. Yansımaları zaman boyunca yankılanır — Einstein’ın hümanizmi, Burke’ün siyasi gerçekçiliği ve Elie Wiesel’in ahlaki tanıklığıyla — her biri kendi çağında suç ortaklığı sorusuyla yüzleşti.

Bushnell yazdığında:

“Çoğumuz kendimize sormayı severiz: ‘Kölelik döneminde yaşasaydım ne yapardım? Ya da Jim Crow Güneyi’nde? Ya da apartheid altında? Ülkem soykırım yapıyor olsaydı ne yapardım?’ Cevap şu: yapıyorsunuz. Şu anda.”

bu soya katıldı — tarihin ahlaki geriye dönük bakışını şimdiki zaman suçlamasına dönüştürdü.

Einstein: İzlemenin Bedeli

Albert Einstein'a sıkça atfedilen, ancak doğrulanmamış alıntı Bushnell'in anlamını yakalar:

“Dünya kötülük yapanlar tarafından değil, izleyen ve hiçbir şey yapmayanlar tarafından yok edilecek.”

Her iki adam da kötülüğün nadiren kendini duyurduğunu fark etti; istifa ve itaat yoluyla günlük hayata sızar. Bushnell izleyici olmayı reddetti. Eylemi pasifliğin nihai reddiydi — sessizliğin güçlülerin elinde bir silah olduğu beyanı.

Burke: “İyi İnsanların” Ölümcül Pasifliği

Edmund Burke'ün ünlü uyarısı hâlâ yankılanır:

“Kötülüğün zaferi için gereken tek şey, iyi insanların hiçbir şey yapmamasıdır.”

Bushnell'in mesajı bu fikre yeni bir aciliyet verir. Zamanının “iyi insanları” kötü adam değildi, yıkım sistemlerini sessizce destekleyen vatandaşlar, profesyoneller ve askerlerdi. “Yapıyorsunuz. Şu anda,” diyerek Bushnell, suç ortaklığının nötr olduğu rahatlatıcı yanılsamayı paramparça etti. Değildir. Hareketsizlik yoluyla zarara aktif katılımdır.

Wiesel: Empatinin Ölümü

Ve **Elie Wiesel**'in 1986 Nobel konuşmasındaki ürkütücü sözlerinde:

“Sevgi'nin zıddı nefret değil, kayıtsızlıktır.”

Wiesel için kayıtsızlık Auschwitz'i mümkün kıldı; Bushnell için kayıtsızlık Gazze'nin yanmasına izin verir. İkisi de en büyük tehlikenin öfke değil, dünya ekranlar üzerinden izlerken vahşetlerin gerçekleşmesine izin veren ahlaki uyuşukluk olduğunu gördü.

Bushnell'in sesi onlarınkine katılır — teoride değil, alevlerde.

Ateşle Tanıklık

Tarih boyunca **kendini yakma**, tanıklığın en uç biçimi olmuştur — Saigon'daki Thích Quảng Đức'ün sessiz protestosundan özgürlük için kendini yakan Tibetli keşişlere kadar. Her eylem ahlaki bir çığılı acının evrensel diline çevirir.

Aaron Bushnell bu radikal tanıklık soyuna katıldı. Alevleri yalnızca öfkenin sembolü değil, güçlülerin uyuşturulmuş vicdanını uyandırma girişimiydi. Başkalarını yok etmeyi amaçlamadı — yalnızca hayatın bizim adımıza yok edildiğini hatırlatmak için.

İntikamdan değil, özgürlükten bahsetti — umutsuzluktan değil, dayanışmadan.

Geride Bıraktığı Yük

Aaron Bushnell'i anmak ağır bir sorumluluk taşımaktır. Hayatı, yaşadığımız sistemlerdeki kendi suç ortaklığımızla yüzleşmemizi talep eder. Kaçımız, mezarın ötesinden sorar, bizi dehşete düşürmesi gereken şeyi “normal” olarak kabul etmeye devam eder?

Manifest bırakmadı, örgüt kurmadı — yalnızca vahşeti normalleştirmeyi reddeden bir insanın örneği. Kedisinin güvende olduğundan emin oldu, birikimlerini savaş bölgesinde mahsur çocuklara verdi ve tarihe yaşayan bir soru işareti olarak girdi: *Sen ne yapardın?*

Uyarısı, “*Bu, yönetici sınıfımızın normal olarak karar verdiği şeydir,*” yalnızca elitlere suçlama değildir. Hepimiz için aynadır. Çünkü yukarıdan normalleştirilen, aşağıdan kabul edildiği için hayatta kalır.

Sonsöz: Sönmeyi Reddeden Alev

Aaron Bushnell'in son eylemi bir son değil, bir başlangıçtı — kolektif inkarın kumaşında bir yırtık. Ölümü bize vicdanın hâlâ var olduğunu hatırlatır, imparatorluğun makinesi altında gömülse bile.

O, itaatten çok insanlığı seçen bir askerdi. Kedisi güvende yaşasın diye kendisi ateşe yürüyen bir adamdı. Soykırımın asla “normal” olamayacağını kabul etmeyi reddeden bir vatandaştı.

■ “Bu, yönetici sınıfımızın normal olarak karar verdiği şeydir.”

Bu sözler her hükümet salonunda, her haber odasında ve her sessiz evde yankılsın. Yalnızca onun uyarısı değil — bizim hükmümüzdür.

Aaron Bushnell'i anmak, protestosunun boşuna olduğunu varsayarak yaşamayı reddetmektir. Ateşi bizi uyandırmaya, harekete geçmeye ve insanlık dışılığın normalleştirilmesini bitirmeye çağırır, hepimizi yutmadan önce.